

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hoffmann, Kai.; af Kai Hoffmann.

Titel | Title:

Sværdtid er endt - : Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Pios Boghandel, 1920

Fysiske størrelse | Physical extent:

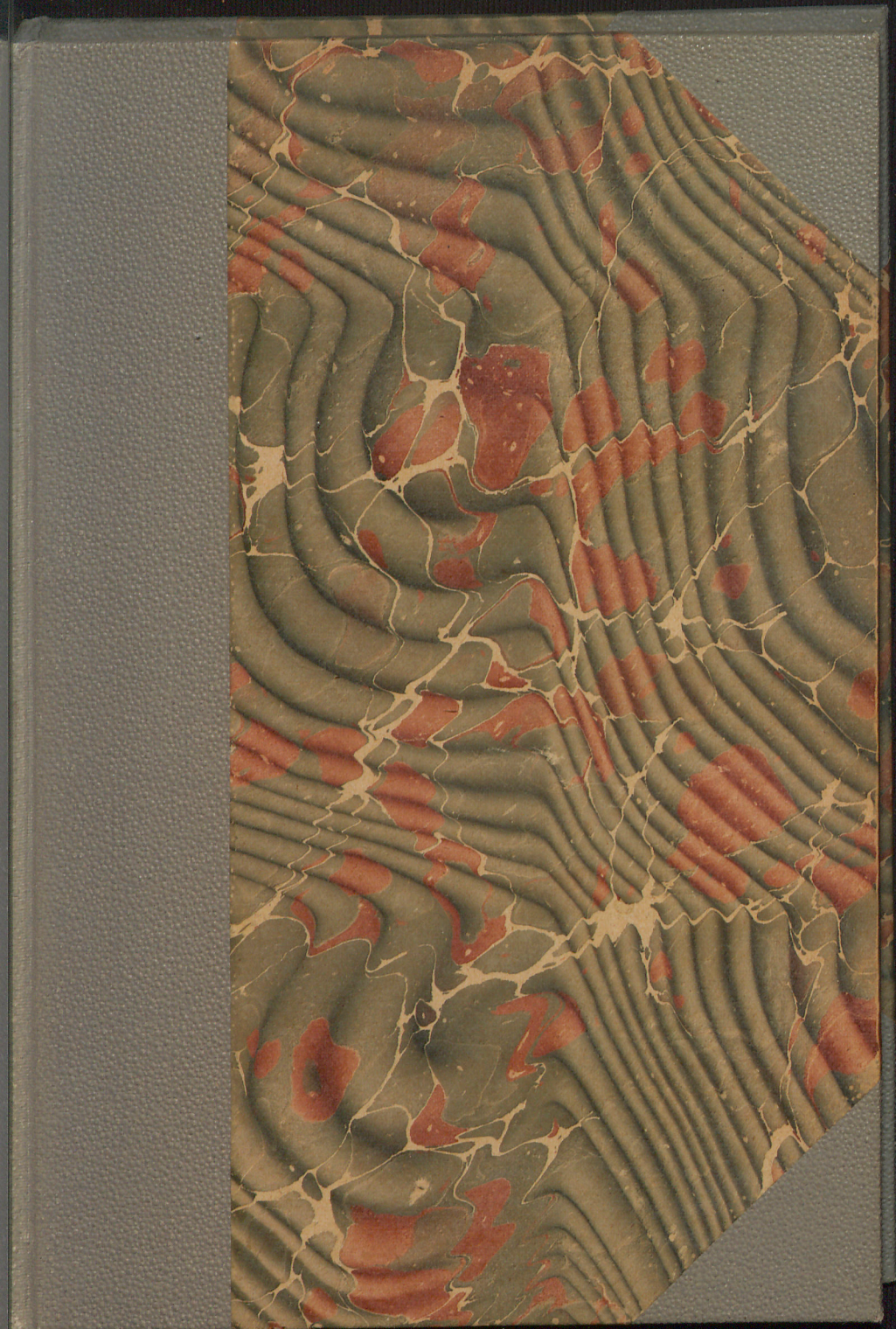
102 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53 - 312

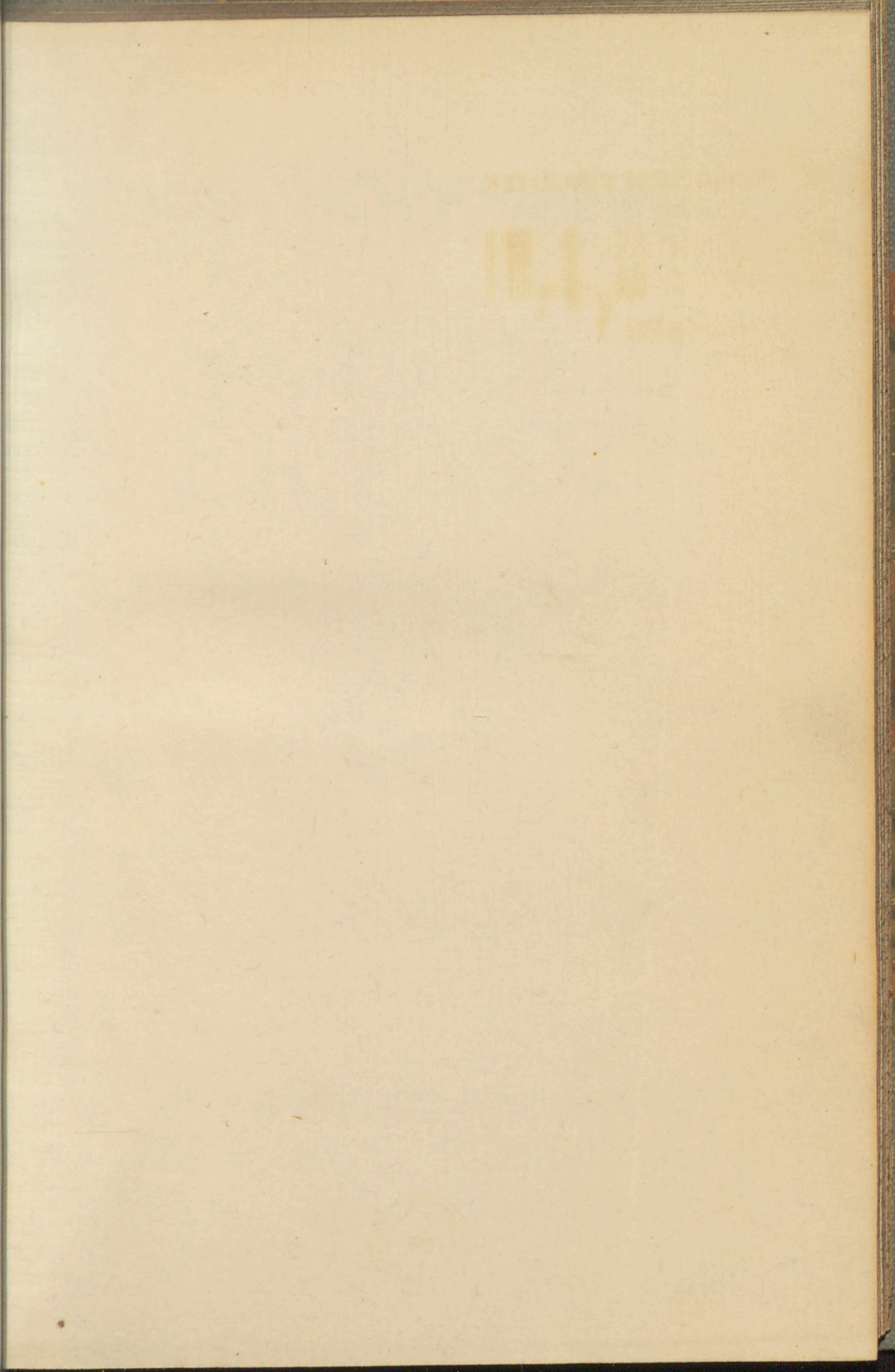
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

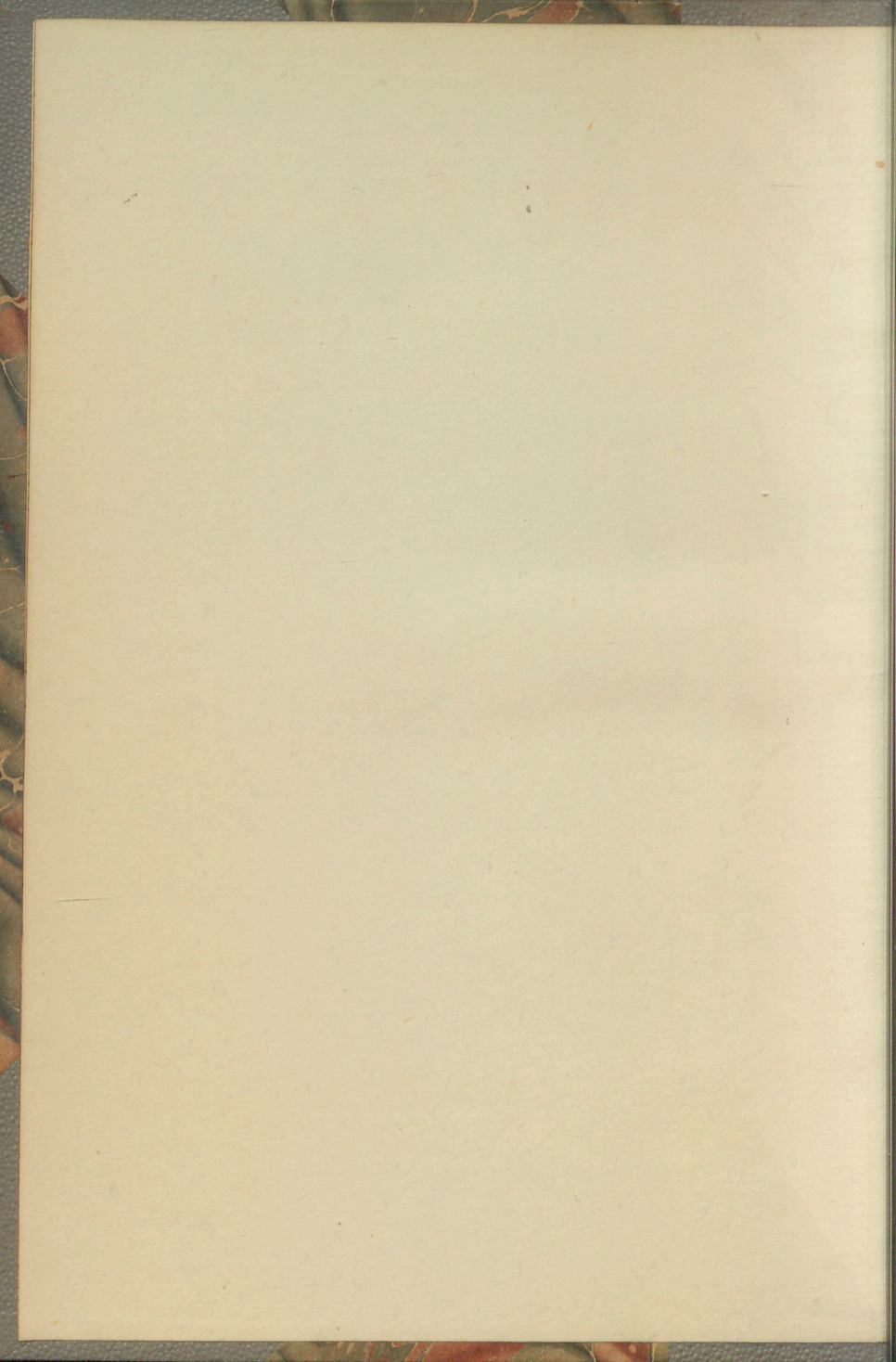

1 1 53 0 8 06306 3

+ Rex

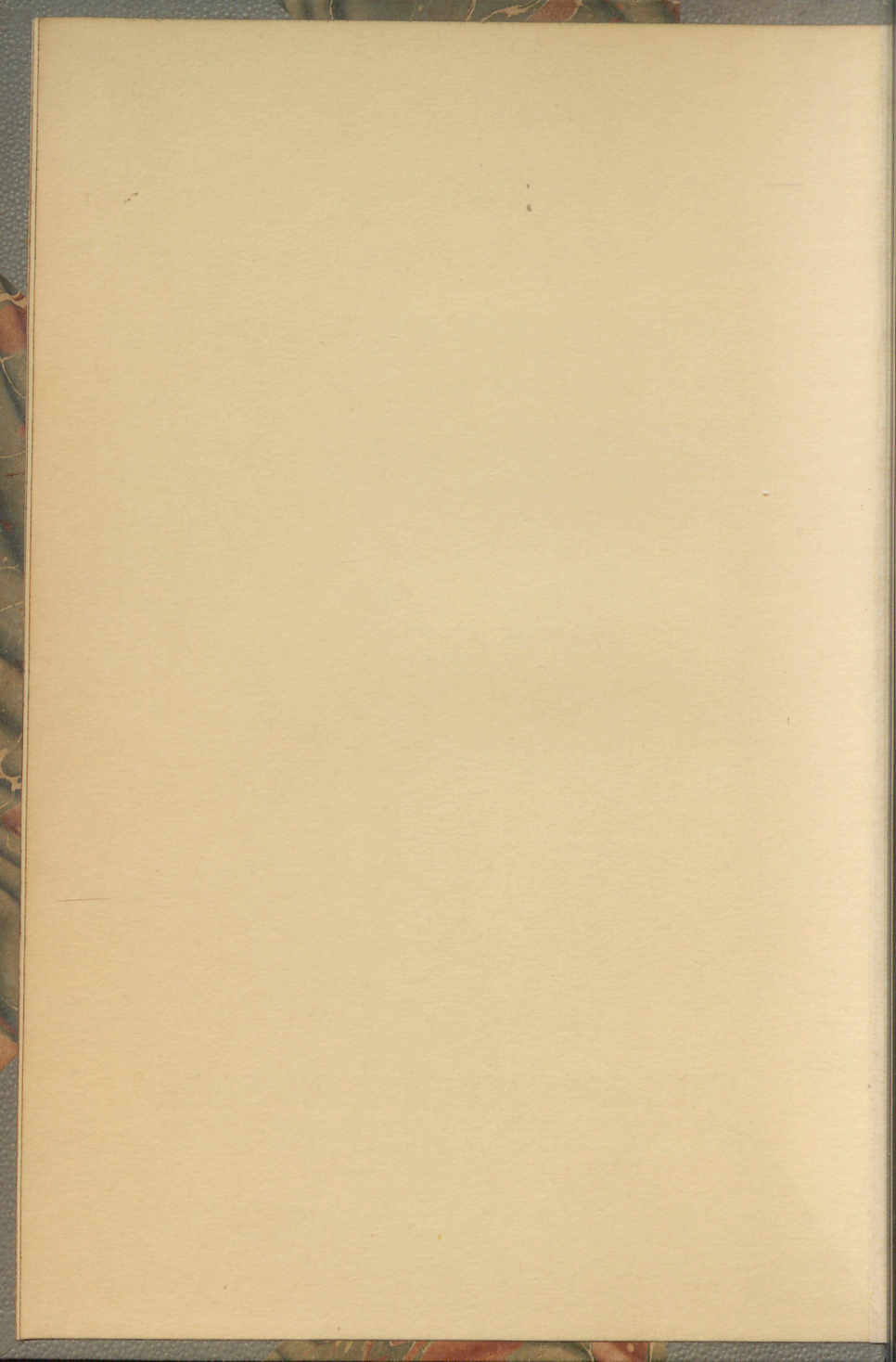

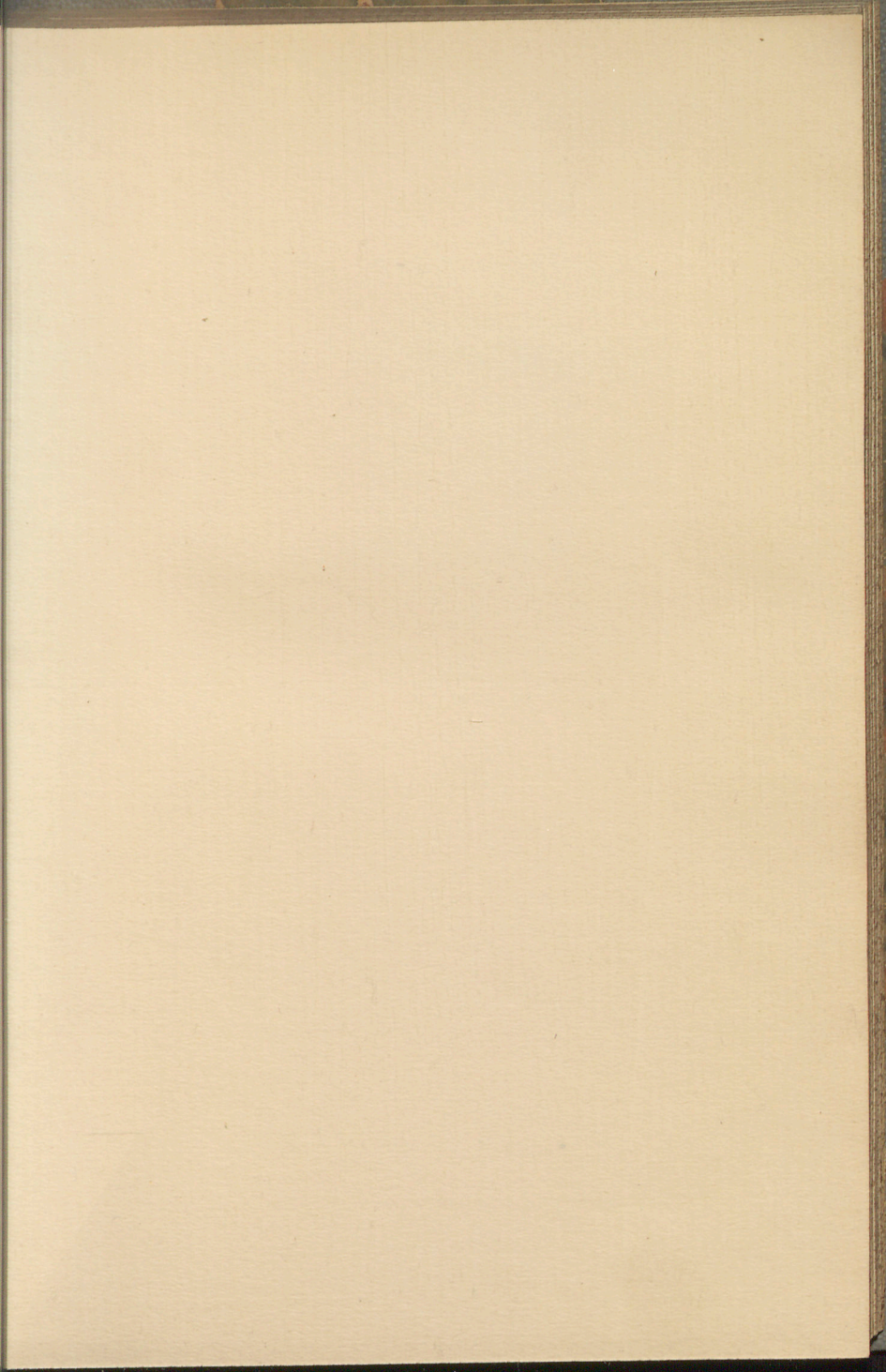
KAI HOFFMANN

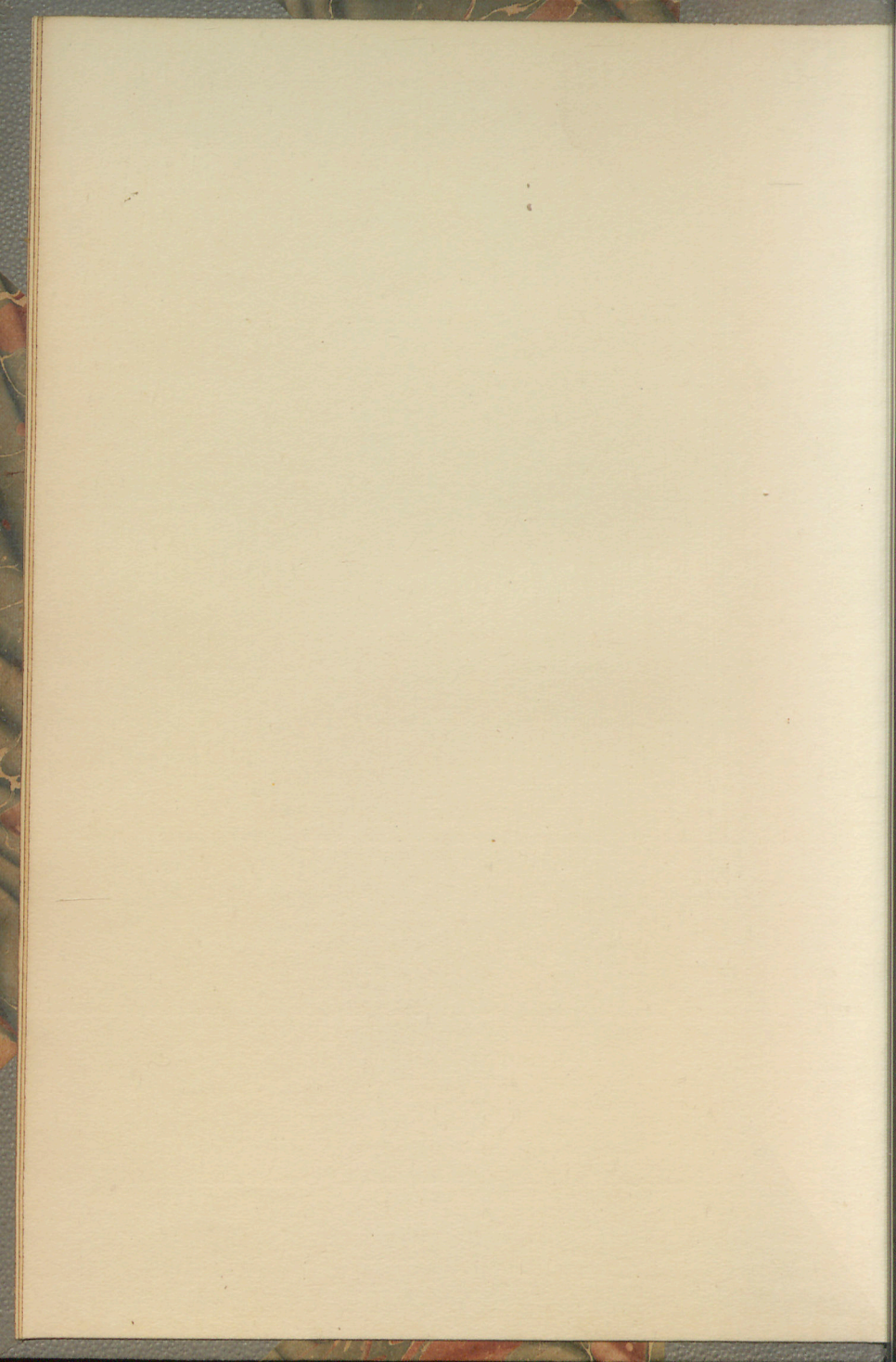
SVÆRDTID
ER ENDT—

V. PIOS BOGHANDEL POVL BRANNER
NØRREGADE KØBENHAVN

SVÆRDTID ER ENDT —

*Denne Bog er trykt i 600 Eksemplarer, hvoraf 25 er
nummererede og trykt paa haandgjort Papir.*

KAI HOFFMANN

SVÆRDTID ER ENDT—

DIGTE

1921. 514

V. PIOS BOGHANDEL * POVL BRANNER
NØRREGADE * KØBENHAVN
MDCCCXX

Den, der har Ret, har ogsaa Magt,
og han har Tid at bie.
Der kommer vist en Dommens Dag
med Bod for Tort og Svie.

INDHOLD

I

	Side
Til Digterne i Norden.....	11
Danmark og Island.....	13
De Frivillige.....	16

II

Sønderjylland.....	21
Velkommen.....	24
Foraar i Danmark.....	25
For Flensborg.....	28
Tyskland kan tage.....	30
København til Sønderjylland.....	31
Svartalf.....	33
Det ringer til Jul.....	36
Den fjortende Marts.....	37
Efter Afstemningen i anden Zone.....	38
I danske Dreng i Flensborg By ..	40
Danmark flytter sin Grænse.....	42
Sønderjyderne til Dannebrog.....	44
Der gaar altid en Front.....	46

III

	Side
Nytaarssang	51
Hadet til Cæsar	53
Triumfen	55
Hyldest til Frankrig	57
Velkommen, England	62
Et Baal har flammet	64
Wienerbarn	67
De Dødes Ihukommelse	69
Bravmand	71
Vitalitet	74
Saalænge —	75
Korsridder	76
Pallas Athene	78

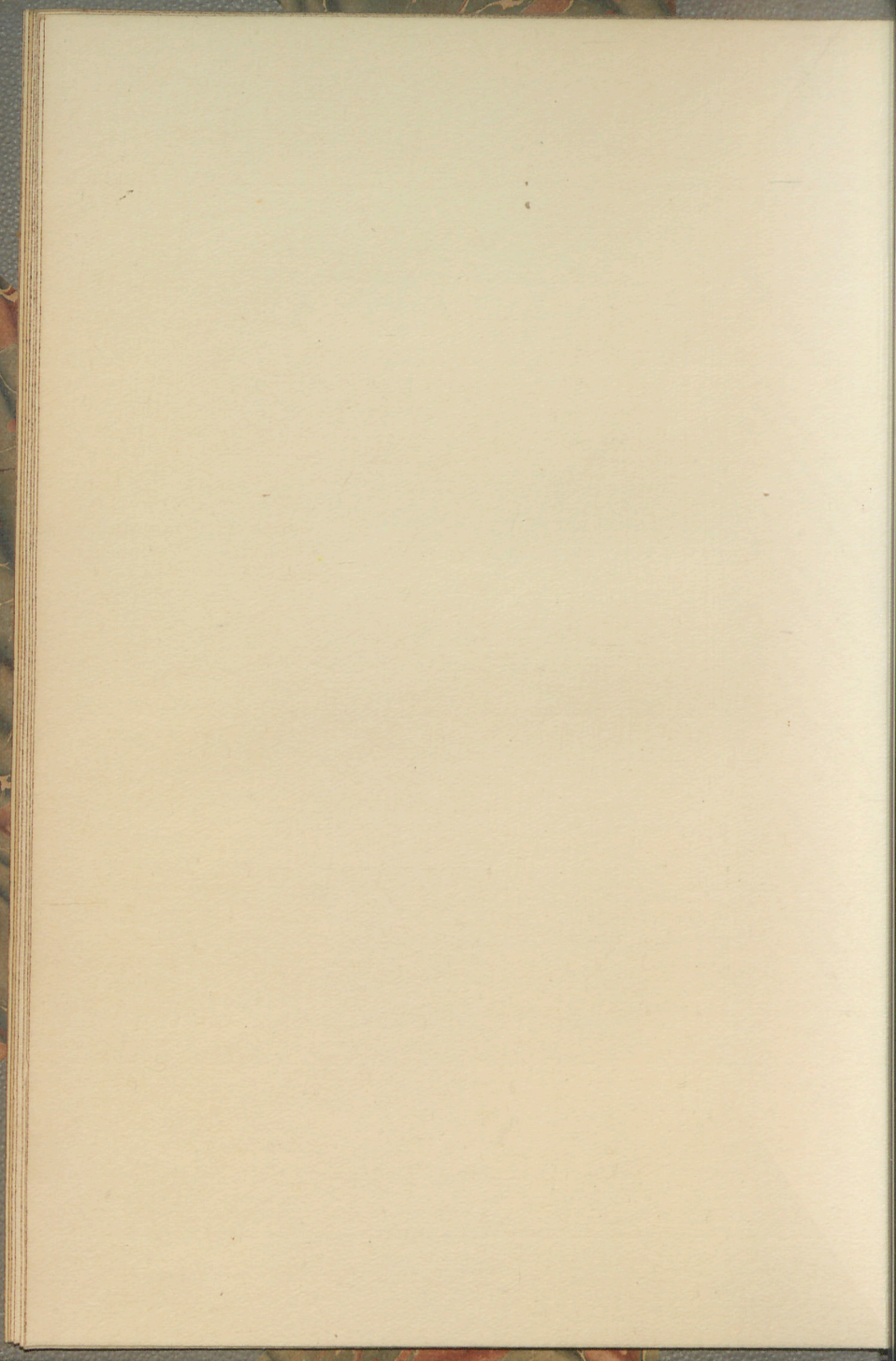
IV

De tre Akacier	81
Til Redaktør Chr. Gulmann	83
Til Anders Østerling	85
Til Fru Blicher-Hansen	86
Hans Christian Ørsted	88
Jubilæum	90
Norden	94

V

Strofer, 1—22	97
---------------------	----

I

TIL DIGTERNE I NORDEN

I gammel Tid bar Skjaldene, bar Skjaldene i Nord,
ved deres Høvdings Side, Sværd og Bue —
og *det* er stadig Livets Bud til os, hvis Liv er
Ord,

at vi skal kæmpe, ville, lide, lue!

At vi skal elske Handling højt og midt i Døgnets
Strøm

fra Sjælens spændte Bue udskyde Pilen *Drøm* —
den, som naar længst og baner Vej for Sejren.

I Herrer udi Drømmeland, I Digtere af Nord —
tre gamle Rigers Sjæl er jeres Streng.

I er i Nordens svale Skov dens Nattergalekor —
I er det sortblaa Hav og Fjeld og Enge.

En Førers Ansvar, Tvivl og Tro, en Skabers
Slid og Sved —
det er en Digers Vilkaar i Tid og Evighed,
det er at være Sanger nu i Norden.

O, kend den Tid, som lever nu! Kend i jer
Nordens Aand!
Da skiller ikke mer de kolde Strømme.
Fem skønne Rigers dyre Liv er lagt i jeres Haand.
Sol, Maane, Stjerner er i jeres Drømme!
En Verden kalder vild og stum paa os, hvis Rus
er Ord —
en Verden skal vi skabe, o Digtere i Nord,
mens Træet blomstrer hvidt og Sneen flyger!

DANMARK OG ISLAND

I

LANDNAMSMÆND, hvis Ry skal runge
gennem nye Tusind Aar,
hilste i den *danske Tunge*
JøkeIdalens Blomstervaar.
Dèr laa Landet, grønt og hvidt —
dèr var godt, for dèr var frit!

Tider kom med Sol paa Bølge,
kom med Sus af Sværd og Sang —
Tider kom med Armods Følge,
vendte Frihed om til Tvang.
Paa en fremmed Herskers Haand
sad nu Islands Falk i Baand.

Danskervælden — Loven skrevet
af et Folk i andet Land,
Danskervælden — Livet levet
i en indre Afmagts Brand.
Ja, men sydfra, over Sø,
fløj dog mangt et Livsens Frø!

Danmark var det lyse Rige,
Verdens Port, den friske Strøm,
herfra toned Aandens Krige
ind i Vinterlandets Drøm —
til en Dag det helt var vakt,
genfødt ved sin Viljes Magt.

II

Ø af Fjeld i Fjernheds Øde,
Oldtids Borg og Nordens Nord —
gammel Tvist og Tvedragt døde,
da to Folk fandt Frændeord.
Island frit og Danmark frit —
fastest Baand, som bindes blidt!

Skilt af Hav, skabt om af Tiden,
er vi dog af samme Kuld —
Danmarks Søn har Lod i Liden,
Islands i den danske Muld.
Hil Dig, Land, som gror paany —
hil Dig, Dag, der nu er Gry!

Den, som saa Din Sommer gløde,
bærer siden i sit Bryst,
Ø af Fjeld i Fjernheds Øde,
Længsel mod Din barske Kyst.
Du, hvis Drøm er Danmarks Favn —
kom til os i Islands Navn!

DE FRIVILLIGE

Musik af *Harding Sonne*

DE kom fra Dale, hvor Fjelde luded,
de kom fra Skove, hvor Ugler tuded,
de kom dybt inde fra Fyrresuset,
fra Ødemarken og Fossebruset.
Og En var hvas i sit Blik som Ørnen,
og En var vældig og vild som Bjørnen —
da Danmark kaldte, da Luren gjalded,
da greb de Bøssen, da lød de Kaldet.
Hvor Danmarks Ungdom var Grænsevagten,
dér svang de Sværdet mod Overmagten
for Nordens Frihed, for Oldtidsdrømmen:
at gaa, som Laksen, mod Fossestrømmen.

Vi kæmped ene i tvende Krige —
dog ene, ene tør ingen sige;
thi der fløj Tanker som hvide Høge
fra Nordens Fjeld mod de danske Bøge,
det lød fra Nord som en Sang af Svaner:
Giv Sejer, Sejer til Danmarks Faner!
Dog varmest Hilsen, med dybest Klang,
bar de, der mødte, hvor Staalet sang.

Ja, de, der mødte i Tordenbraget,
i Uvejrs mørket, i Lynnedslaget,
de gav os Styrke, de blev en Støtte,
da Danmark trængtes og truffet blødte.
Vi vidste, vi stred for ét og samme:
vor fælles Fortid, den blonde Stamme.
Hvor Sakserskaren var selvbudt Gæst,
skreg Odins Ravne i Odins Blæst . . .

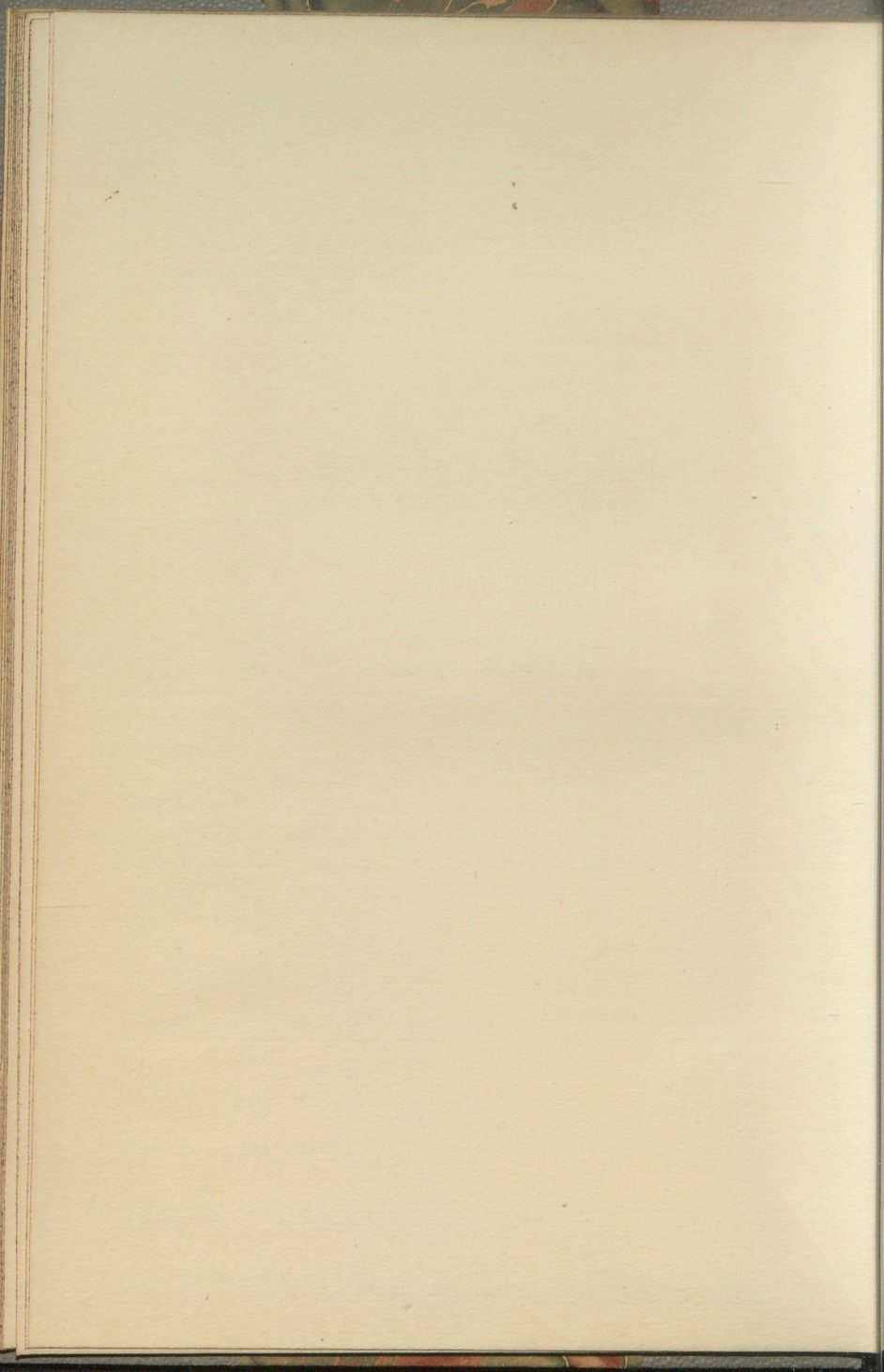
Bevar dem tro gennem alt, der hænder,
i Hjertekamret — de Mænd og Venner.
Lad hine Døde bestandig minde:
at Danmarks Hader er Nordens Fjende —

at skønt *vi* skilles af stride Strømme,
saa drømmer Hjertet de samme Drømme.

Fra nær og fjernt i de trende Riger
kom Frændehjælp til den danske Kriger —
da Kampen kaldte, da Luren gjalded,
da greb de Sværdet, da lød de Kaldet,
da gik de frem, imod Ild og Staal,
som hine Helte fra Bjarkemaal.

II

Det er det store gyldne Aar,
med Flaget højt paa Danmarks Gaard,
da skilte Brødre mødes,
og Danmark atter fødes.

SØNDERJYLLAND —

P^{AA} den skønne danske Slette,
under Himlens høje Blaa,
hviskes intet Ord som dette:
Sønderjylland — Sønden Aa.
Sønden Aa, fra Strand til Strand,
hedder Danmark: Fædreland.

Ingen Drøm er drømt som denne,
mere skøn var ingen Drøm —:
Atter Et de skilte Tvende,
atter dansk den danske Strøm —
Folk og Land, med Eng og Fjord,
udelt Et fra Syd til Nord!

Savnets Glød og Haabets Flamme
brænder nu med sælsom Magt —:
Skal igen den gamle Stamme
løves i sin gamle Pragt?
Fløj en Lærke op og sang
over Verdnens Undergang?

Større Ting kan ikke hænde —:
Atter vort det tabte Land!
Ingen Drøm var fjern som denne —
Lykke over al Forstand!
Fædre, Frænder, som gik bort,
saa blot I, at vort blev vort.

Norden ser det — Norden venter
fra den fjerne Grænses Sne
ned til Kullens grønne Skrænter,
tavst og stolt, at *det* skal ske.
Thi saa langt, som Danske bor,
hilser Norden Mænd af Nord.

Paa vor lave, lyse Slette,
under Himlens blege Blaa,

nævnes intet Ord som dette:
Sønderjylland — Sønden Aa.
Sønden Aa — bag sort-hvid Pæl —
det er Sjæl af Danmarks Sjæl.

VELKOMMEN —

DET er sagt, at en ny Tid skal fødes,
at den ufri skal nu være fri —
det er sagt, at vi atter skal mødes,
at vor Skilsmisses Aar er forbi.

Tør vi tro, at en Lykke kan hænde,
som er større end nogen forstaar —
tør vi tro, at forbi og til Ende
er nu Savnets og Tomhedens Aar?

Saa velkommen i Solskin og Sommer
og velkommen i Foraar og Høst,
saa velkommen den Stund, hvor I kommer —
vær velkommen i Sorg og i Lyst . . .

FORAAR I DANMARK

S^KAA^NET for Sorgers Uvej^r,
ikke forvænt med Lykke,
saa vi en sunken Stjerne
 løfte sit blanke Smykke,
hørte vi højt i Natten
 Trækfuglestemmer skrige —:
Større hvælver sig Himlen
 nu over Danmarks Rige!

Vinden, som gaar over Dybbøl,
 Bølgen mod Alses Strande —
Vinden og Bølgeskummet
 favner de danske Lande.
Vender en Plov nu Mulden
 ved Løgum eller ved Tønder —
Saa er det for Sæden Nordfra
 og ikke for Sæd fra Sønder.

Ikke forvænt med Lykke,
men øvet i gusten Smerte,
fylder et oprejst Danmark
atter med Sol sit Hjerte.
Slettet er Sorgen, Skammen,
glemte er de, vi dømte.
Virkeligt er alene
det, som vi inderst drømte.

Kommer I nu tilbage,
kommer I, Gamle, Unge,
hjem til det danske Hjerte,
hjem til den danske Tunge,
kommer I, Mand og Kvinde,
kommer I, Dreng og Pige,
saa skal de aldrig mere
skille fra Lige Lige.

Atter paa Danmarks Himmel,
dybt i det blege Fjerne,
ser vi i Foraarsaften
finkle den slukte Stjerne.

Hører I vildt i Blaaet
Foraarets Fugle skrige . . .
Højere hvælver sig Himlen
over et større Rige

FOR FLENSBORG

H^{VIS} Vilje gaar mod Syd?
Hvis Vilje gaar mod Nord?
Hvem tror, det er i Danmark,
at deres Fremtid gror?

Derpaa beror det hele.
Deraf afhænger alt.
Men mangel kommer ikke,
før vi har kaldt og kaldt.

Har vi den Tro, den Vilje,
der sætter haardt mod haardt,
saa vrister vi det Stjaalne
tilbage, hjem til vort.

Det er en Strid, en Kamp.
Der løftes intet Sværd.
Der løses intet Skud.
Men dog gaar Hær mod Hær.

Hjælp til, vær med, hver Dansker!
Hver har *sin* Pligt, *sit* Hverv.
Fordømt den Mand, der skulker!
Velsignet Enkens Skærv!

TYSKLAND KAN TAGE —

TYSKLAND kan tage en nordisk By
og gøre den tysk.

Flensborg — den Stad, som i tusinde Aar
var sønderjysk —

kan dog vel skifte igen, og paany
stemme for Danmark som Danskernes By.

Frygter du, tvivler du? — Vel, som du vil:
tvivl og nær Frygt!

Men er du ligeglad, lunken og lad,
sover du trygt —

vaagn saa, spring op! — Vil du hjælpe paa Vej
Flensborg til Danmark? — Ja eller Nej!

KØBENHAVN TIL SØNDERJYLLAND

JEG er en stor og letsindig By,
for Glemsomhed har jeg gammelt Ry —
at Dybbøl laa som en viet Høj,
det skød jeg fra mig, mens Tiden fløj,
det jog jeg bort med en Døgnet's Vals.
Tilgiv mig, Dybbøl! Tilgiv mig, Als!

Jeg er en stor og en elsket By,
for glansfuldt Sind har jeg Ros og Ry,
fra Skaanes Kyst til den hvide Pol
har Norden kaldt mig for Nordens Sol.
Lad Mørket ruge. *Mit* Smil bestaar.
Mit Hjerte bruser af Hav og Vaar.

Hvad Stammens Store med Pen og Sværd
har festlig skabt, har et Alter her,
og jeg kan glemme, men dybest ved
jeg, at mit Væsen er Kærlighed,
min Kraft er Folket — fra Nu til Old,
fra Skagens Odde til Thyrs Vold.

Jeg kalder nu i den store Stund,
jeg kalder, kalder fra Øresund:
Kom hjem til Danmark — kom hjem paany
til Lykkens Land og til Glædens By!
En Molok styrted. Til Støv blev alt.
Men Norden, Norden er Jordens Salt.

SVARTALF

SIDEN Nederlagets Dag
var hos os den stærke svag,
»Tys« og »Husk« var A og Aa,
»Buk«, »Vær venlig« ligesaa.
Vi har taalt et dagligt Tryk,
vi har krøbet, krummet Ryg
for et stort, hovmodigt Folk.
Svartalf var de Danskes Tolk.

Da Europa — Land og Land —
gik imod vor Avindsmand,
vor Tyran fra Arilds Tid,
kaldtes ikke *vi* til Strid.
Danmark tjentes ej med Sværd,
Krig var Selvmord — hed det her.
Her var selv den stærke svag
siden hin fordømte Dag.

Nu er alt kalfatret om,
over *dem* holdt Verden Dom.
»Tys, forsigtig, husk dog, Ven —
de kan rejse sig igen!«
Ja, tilvisse — sande Ord.
Evigt truer Syd vort Nord.
Men for store Ting er hændt.
Slukte Lys er pragtfuldt tændt.

Flensborg — farefulde Drøm --
vi maa følge Skæbnens Strøm,
vi har sagt vort sidste *Nej*,
Ja og *Ja* er nu vor Vej.
Er den saare langtfra tryg —
tie, taale, krumme Ryg
vil vi, kan vi ikke mer.
Det er Vaar. *Dens* Vilje sker.

Svartalf, stil dig paa en Sten,
staa og sving med Palmegren,
vis os — Nederlagets Aand! —
end engang din visne Haand.

Gaa saa, svind saa, synk i Jord.
Medens Rug og Havre gror,
vil vi nynne paa en Sang
om en Trolde, som *var* engang.

DET RINGER TIL JUL —

DET ringer til Jul i det tabte Land,
det synger om Taarne og Tage —:
Det lange Mørke er snart forbi!
Tilbage til Danmark — tilbage!

Det ringer til Jul i det danske Land,
i alle de Byer og Sogne.
Nu rinder den ud, den sorte Nat!
I Morgensol skal vi vaagne!

DEN FJORTENDE MARTS

V^{END} Dit Ansigt mod Flensborg Fjord,
Danmark, idag og bed!
Bed til den Gud, som er Gud i Nord —
bed, indtil Sol gaar ned!

Løft Dine Hænder mod Fjerners Blaa,
løft dem og bliv ikke træt.
Saa højt imod Himlen Din *Tro* kan naa,
saa vidt har Du ogsaa *Ret*.

Sænker Du Armen, før Sol gaar ned,
saa mister Du Flensborg By.
Vend Dig, Danmark, mod Syd og bed —
bed indtil næste Gry!

EFTER AFSTEMNINGEN I ANDEN ZONE

DERTIL — og ikke længer.
Herfra og sydpaa — tabt.
Der hjælper ikke Dage
mod det, som Aar har skabt.
Drik Kalken ud til Bunden —:
Aarhundreder er Grunden
til, at det Land er tabt.

Fra Sjælen udgaar Livet.
Men Danmarks blonde Sjæl
var længe blændet, lammet
af dem bag Grænsens Pæl.
Vi prisdav vore egne,
saa roligt Danskhed segne
og trædes under Hæl.

Hin gamle Svagheds Brøde
har atter sat sit Spor.
Hertil — og ikke længer.
Her ender Danmarks Jord.
Men vid det, Folk fra Sønder,
forstaa det — *her* begynder
et nyt, et frigjort Nord!

I DANSKE DRENGE

I FLENSBORG BY —

I danske Drenge i Flensborg By,
I danske Piger i Flensborg Gader,
I saa en Aften et vaarligt Ny
staa drømmeskønt over Lygterader.
Een Aften kun — over Flensborg By.

I saa et Skib stævne ind fra Nord,
med Hjemmets Farver og Hjemmets Sange —
med Dannebrog over Flensborg Fjord,
som lo det til jer: Vær ikke bange!
Kun eengang saa I det Skib fra Nord.

Det Haab, der fødtes for straks at dø,
gør Mørket dobbelt. Helt uden Stjerner
staar Himlen sort over Land og Sø.
Og Fjendskab lurar. Og intet værner.
Et Haab kom til jer kun for at dø.

Men det, vi drømmer — det Lys, vi saa
een Lykkens Time, der brød vor Trængsel —
naar det forgaar, skal det dog bestaa,
det lever, luer i Sjælens Længsel.
I glemmer aldrig det Lys, I saa.

Du danske Ungdom i Flensborg By,
saalidt som Du kan din Moder glemme.
Hun glemmer ikke hint Skær af Gry,
hun hører altid din fjerne Stemme —
Du Danmarks Ungdom i Tysklands By!

DANMARK FLYTTER SIN GRÆNSE

DANMARK flytter sin Grænse.

Det er idag, det sker.

Et Danmark syd for Danmark

er ikke syd for mer.

Rugen staar og duver.

Der løber en stille Sti

ind mellem grønne Bakker . . .

Kong Christian rider forbi.

Riget rykker sin Forpost

atter den Vej, som før

altid var Vejen til Livet.

— Gennem den aabne Dør

falder der ind i vor Stue
Striber af Søndensol,
kommer der mod vort Hjerte
en Bølge af Kaprifol.

Danmark flytter sin Grænse.
Det er idag, idag!
Fra Sundeved og til Skagen
vajer Kong Volmers Flag!
Nu hilser Bonde Bonde.
Nu stiger en Sang i Nord,
der gaar over Dybbøl Banke
og standser ved Flensborg Fjord.

SØNDERJYDERNE
TIL DANNEBROG

DANNEBROG, Dit gamle,
røde-hvide Flag,
skilte skal det samle
endelig i Dag.
Langsomt skal Du stige
mod det høje Blaa.
Det er Danmarks Rige,
atter, hvor vi staa!

Gemt i Mulm og Minde,
klappet ømt i Smug —
skal for alle Vinde
nu Din skønne Dug

smelde og fortælle
trindt, hvor Danske bo,
om den stille Vælde
i at være tro.

Danmarks Riges Mærke,
som er vort paany —
sig til Luftens Lærke,
sig til Himlens Sky,
at vi Intet ejer
som Dit gamle Flag.
Du betyder Sejer
gennem Nederlag!

DER GAAR ALTID EN FRONT —

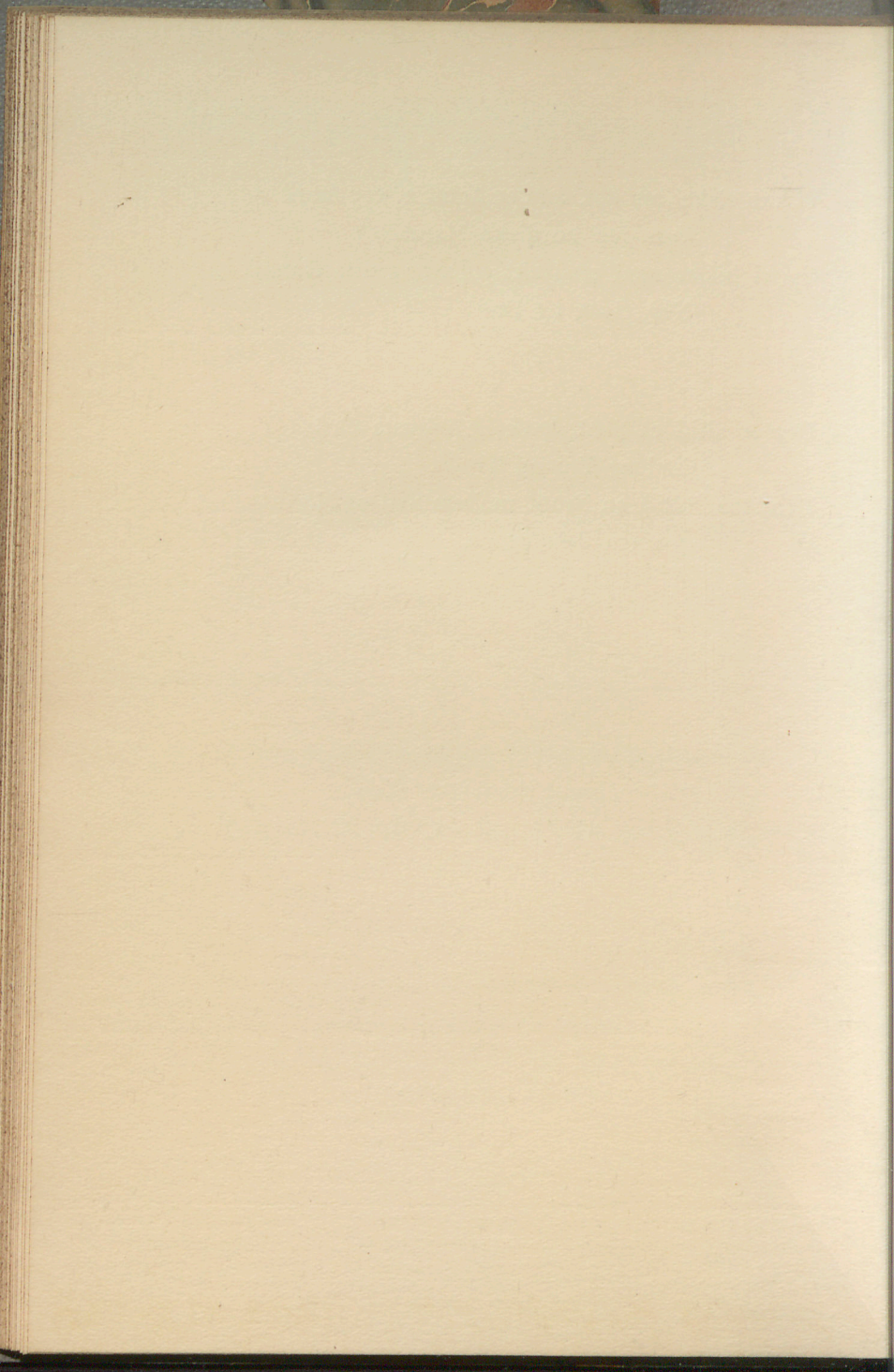
DER gaar altid en Front mellem Syd og Nord,
mellem *dem* og os.
Der er altid et Sted, hvor de fejreste Ord
hedder Tro og Trods.

Vi har flyttet vor Front, rykket Sydgrænsen frem
imod Saksernes Land.
Men saa mangan en Søn af det nordiske Hjem
blev Saksernes Mand.

Paa en frydefuld Dag passer Frydeord bedst.
Men at huske er sundt.
Vi vil huske, at Livet er Sol og Blæst —
baade Godt og Ondt!

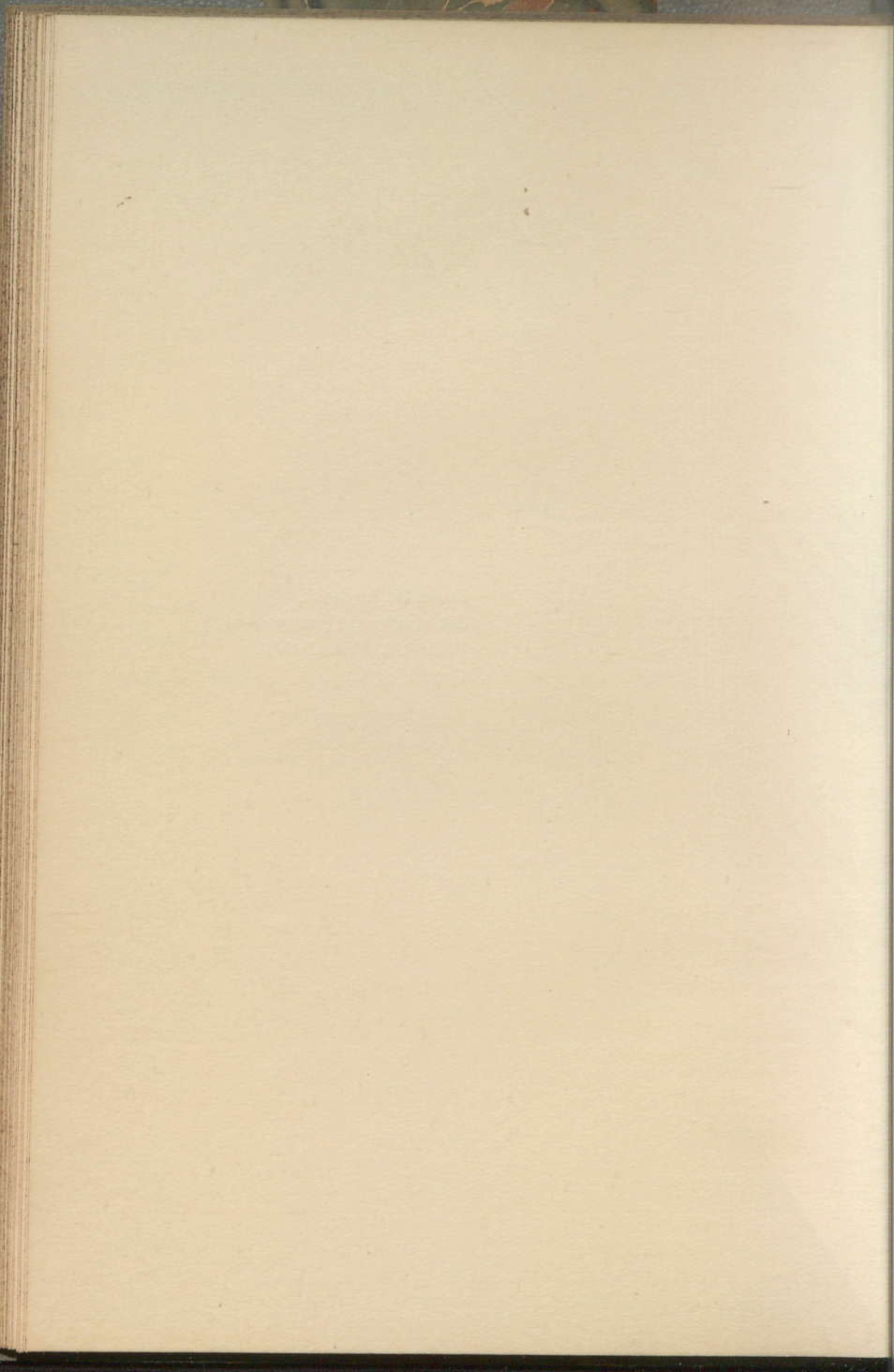
Vi kan elske kun det, som er Aand af vor Aand —
kun den nordiske Mand.
Og vi hilser med opstrakt og sværgende Haand
Nor, Svea og Dan!

Der er altid et Sted, hvor de fejreste Ord
hedder Tro og Trods.
Der staar altid en Front mellem Syd og Nord —
mellem *dem* og os.

III

Sværdtid er endt,
det er Plovtid paany —
Vennetid, Frændetid,
Grotid og Gry.

NYTAARSSANG 1918

Musik af *Hugo Seligmann*

O nye Aar, kom nye Aar,
med Glimt af Sol, der genopstaar,
med Fløjt og Sang fra nøgne Trær
i Skumringsdis og Morgenskær,
med Blomster smaa, der staar paa Post
i Sne og bitter Frost.

O nye Aar, kom nye Aar,
skænk Lægedom for Sot og Saar,
skænk Helsebod for Suk og Savn,
stands Mørkets Daad, sluk Stridens Bavn,
at vi kan se, som før vi saa,
en Himmel, fredfuld blaa.

O nye Aar, kom nye Aar
og bring igen en svunden Vaar,
bring Godt for Ondt, giv Brød for Sten,
løft mod os Livets grønne Gren
i Glans af Sol, der genopstaar —
o kom, du nye Aar!

HADET TIL CÆSAR

HADET til Cæsar er mere dybt
end Jorderigs dybe Have,
ikke hans Krone og Scepter og Sværd
er nok for den sejrende Slave,
Cæsar og hver, som er Cæsars,
vil han slaa ned og begrave.

Hadet til Herskeren er som en Sot,
der smitter de allermest sunde,
ud over Vejene løber et Ord,
et Raab fra Titusinde Munde —:
Dræb ham, og dræb hans Kvinde —
vé over Ham og Hende!

Døtrene, fødte til Purpurs Fest,
de unge og bævende Piger —
slaa dem med Kolbe og stik dem med Kniv,
til Ære for Fremtidens Riger!
Hadet til Herskeren, Herren
er som et Hav, der stiger . . .

TRIUMFEN

14 Juli 1919

TRIUMFEN, Triumfen, Triumfen!
Nevtrale af Syd og af Nord —
vi kan aande igen, vi tør tale igen.
Der er atter lidt Frihed paa Jord.

Triumfen, Triumfen, Triumfen.
Soldater af Galliens Hær,
af England og Vesten — nu vender I hjem
for at gemme det prøvede Sværd.

Triumfen, Triumfen, Triumfen.
Nu hilser jer Kvinder og Børn.
Nu hilser de Galliens Hane,
der plukked den hæslege Ørn.

Triumfen, Triumfen, Triumfen.
Paa en atter beboelig Jord
skinner Solen med Glans af de Dødes Triumf,
de kan høre de Levendes Kor:

Triumfen, Triumfen, Triumfen!

HYLDEST TIL FRANKRIG

SÆLSOMT er Frankrigs Rige paa éngang Syd og
Nord.

Naar Drageskibet gæsted de vidt adskilte Kyster,
klang samme dybe Klokker, lød samme klare
Røster . . .

Provence og Normandiet var begge Frankrigs Jord.

Det grønne Land, hvor Flaader kan sejle langt,
langt ind.

Den gamle Gallervælde, som Rom har evigt
mærket.

Aartusinder har langsomt fuldbyrdet Underværket:
Kanalen, Middelhavet er begge Frankrigs Sind.

Saa vidt er Frankrig strakt, og saa rig er dets Aand,
saa fuld af iskold Havgus og Hav, der jonisk
blaaner,
af sød og simpel Enfold og Vid, der intet skaaner,
at Verden tænker: Frankrig, alt har Du i Din
Haand.

Du mestrer Sværdet, Frankrig — med dette faste
Greb,
som Tiderne har lært Dig i blodbesprængte Dale.
Du vidner, nu som forhen, om Korsets dybe Tale.
Den Dragt er Dig naturlig: en Kutte og et Reb.

Hvor er der stolte Kirker — hvor er den Dag i Dag
endnu en *Kirke* — Moder til stille, skjulte Helte —
en Tro lig Diamanten, som ingen Ild kan smelte?
I Frankrig, først og fremmest — under dets
Kætterflag.

Tvivl, Oprør, Kæteri — ogsaa der er Du først.
I Dine Hvirvelstørme fornam vi Foraarsbruset.
Din Aand er kold og varm og sober og beruset.
Og ofte maa vi spørge —: Hvor er vel Frankrig
størst?

Aartusinder forened i Frankrig. tvende Sind —
det rummer tvende Verdner — dets Bønder og
dets Byer —
der dog er samme Verden — som samme store
Skyer
gaar over Mark og Gade, ført af den samme Vind.

Se hine Stæder, Slotte, hvor Slægterne blev graa,
hvor Stammen blev forædlet ved klog, ihærdig Pleje.
Et Væld af nye Farver blev hele Verdens Eje —
hvad ikke hele Verden dog syntes at forstaa.

»Det dekadente Frankrig«. — O Galler, intet Ord
er mere fuldt af Hæder end hin Teutonerglose —
hint »dekadent« er Hunden, der snuser til en Rose.
Saa skøn en Duft fornærmer dens skidne Næsebor.

Saa fin en Duft — men Roden gror dybt i Bonde-
muld.

Landsbyens Køer brøler i Seinestadens Drømme.
Igennem Frankrigs Hjerte gaar tykke, røde
Strømme.

Hvem tvivler nu? Vi ved det. Dets Kraft er
underfuld.

Dets Skønhed og dets Kraft kan vi aldrig skille ad.
Dets Lanse, Le og Lyre skal vidne om det samme.
Saalænge Sangen flyver, er Frankrigs Sjæl en
Flamme.

Dets Krigerhu dør ikke før med dets sidste Kvad.

Det blonde Norden elsker den mørke Races Aand —
dens store, strenge Tavshed, dens fuglelette Kvidder.
Vi spurgte tit: er Frankrig mest Dame eller Ridder?
Det Baand, der stærkest bandt os, hvis Hænder
bandt det Baand?

Vi ved det nu — ved, Frankrig har kæmpet,
stridt og lidt,
hvad Ord kan ikke maale. — Mands Viljes sejge
Traade
har Magt — men mere mægtig er Kvindetroens
Gaade.
Det Baand, som stærkest bandt os, det Baand
— *Jeanne d'Arc* — var Dit!

Det Frankrig, som har sejret — og sejret med
for os —
det er det Land, Du lærte, at Troen flytter Bjerge.

Hin dybe, dunkle Viden er Frankrigs gyldne
Værge:
en ung, troskyldig Pige bød éngang Dragen Trods . .

Rid foran, *Jeanne*, rid foran, som før, som nu —
rid støt
igennem Aar og Tider, igennem Vold og Snarer!
Dit Frankerfolk er med Dig, med Faner og
Fanfarer.
I Østen ulmer Skæret af Guld og Purpurrødt.

Rid foran, *Jeanne*, rid foran, mod Solopgangens
Port —
thi Du er Modet, Viljen, der danner Strøm mod
Strømmen,
thi Du er Altings Ophav og store Moder:
Drømmen . . .
Til Dig har Frankrig svoret. Derfor er Frankrig
stort!

VELKOMMEN, ENGLAND —

VELKOMMEN, England, til Danmark.
Velkommen, Mænd fra Vest.

I kommer fra grønne Marker.

I kommer fra Hav og Blæst.

I kommer fra Krigens Flammer
til Danmark med Fred og Fest.

Nu aabner Rosen sin Krone,
og Valmuen staar i Brand.

I Mænd fra det store Rige,
der kom til det lille Land —
nu hilser jer Danmarks Bøge
og Bruset langs Danmarks Strand.

Er vi end lidet mange,
saa er vi dog Aand af den Aand,
der førte *old England* til Hæder.
Vi trykker vor Broders Haand.
Velkommen til Øland, Øland!
Nu knyttes de gamle Baand.

ET BAAL HAR FLAMMET —

PROLOG VED SKUESPILLERES OG JOURNALISTERS
KOLLEGAHJÆLPS-FORESTILLING

ET Baal har flammet — flammet og lagt øde.
Indtil en Dag det døde . . .

Saa kom en Kulde. — Først kom Ild, der gnistred,
der hidsed, brændte. Kulde kom tilsidst.

Al Armod's Nød — som Sus fra Vinterstrande —
har langsomt isnet dem i Krigens Lande.

Det glade Wien er *mer* end dødsenstrist.

Vi véd det nu: at Grænsen ikke skiller.

De faldt for denne Gru, der kom tilsidst.

Rundt i Evropa har vi Fæller, Brødre —

enhver af os — jeg, Du og Du og Du —

har én, der kalder paa ham — kalder *nu*.

For Scenens Børn, for Døgnet's Spøgefugle,
for dem, der viser os den nye Dag

og alle Tiders Ansigt — hvad betyder
for dem en Tid som nu — fra Dag til Dag?

Hvert Folk paa Jord vil Brød og Skuespil.
Men Brødet først! Naar Nøden lister om
og hvisker: spar — staar Kunstens Festhal tom.
Og Journalisten — han skal træt og mødig
forstaa, at nu er Møje overflødig,
hans Læser har ham ikke mer behov.
For den, der fik til Gæst og Husven Sorgen —
hvad er den Dag idag, den Dag imorgen,
hvad er den hele Jord for den, der véd
her i sin Krog om mer end nok Besked?
Den kaade Pen, der fik ham til at smile,
det hede Dirr af Verdens tusind Mile
er nu en Pest for ham, der kun vil Hvile.

For denne kolde Kval, der kom tilsidst,
faldt Skuespiller, Sanger, Journalist,
— faldt ung og gammel, mindst og størst —
som Offer først.

Nyhedsreporteren kan fra sin Pult
hver Dag udsende Dagens Nyhed: Sult.
Farceurens højt berømte Graadgrimasse
kan vises overalt — og altid passe.

Kong Lear kan vakle, graableg som en Død,
igennem Gaders Nat og mumle: Brød.
Der møder han Ophelia, der kvæder
en Sang om Sommer, Sol og Uskyldsglæder.
Prins Hamlet lodder — mens hun gaar forbi —
det dunkle Spørgsmaals Dyb —
to be or not to be . . .

Saa beder vi da alle dem, som *vi*
har kunnet glæde —: hjælp os til den Glæde
at hjælpe dem, som ikke mer kan græde,
fordi alt Blodet langsomt blev til Is.
Frels vore fjerne Brødre fra Forlis!

For os er Sagen klar. Alt var fortvivlet,
hvis ikke Arbejdsbroderskabet bar
til hines bange Nødraab lynsnart Svar.
Hvis ikke Kunsten bandt med tusind Baand,
saa var der ingen Kunst og ingen Aand.

Tag vore Tanker, I, vi ikke kender,
tag mod de Gaver, vore Hjerter sender,
hvad Kammerater evner — tag det, Venner!

WIENERBARN

WIENERBARN, Wienerdreng, Adolf fra Donau,
spiret i Sol mellem Forstadens Sten,
groet i Kulden fra Krigen — og Freden,
Adolf — Germaner og Slaver i En!

Hæmmet af Hungeren, hærget og hærdet —
yngste af Syv og forkælet og kæk.
Langt er du rejst til det blomstrende Havland.
Somren er gaaet. Og nu er du væk.

Men du har været her. Nær kom det til mig,
det, som er bagved de hundrede Mil —
Tyskerens trofaste Vilje til Aaget,
Slaverens søde og sørgende Smil.

Dengang til Afsked jeg bøjede mig mod dig,
lille Søn Adolf fra Dødsstaden Wien,
tog jeg en Verdensdel ind til mit Hjerte —
hver lille Adolf fra Wolga til Rhin.

DE DØDES IHUKOMMELSE

I, der drog bort ad den høstlige Vej
midt i den blomstrende, blussende Maj.

Alle I Sejrende, Slagne, —
som blev for Livet bedragne!

Jeg har hørt jer i susende Nætter,
jeres Sjæle var nær
i de sørgende Trær . . .

Jeg har nævnet hver af jer ved Navn
i den natlige Stund,
i mit halvvaagne Blund . . .

Jeg sænker den vældige Fane
af Sorgens Silke
— jeg, jeg, som *er* —
for jer, for jer . . .

BRAVMAND

BRAV Mand forstaar ikke brav Mand.
Borger og Bonde og Præst,
Vismand og Kræmmer og Krigsmand —
alt er i Øst og Vest.

Ak, thi den gode Herr Bravmand
er kun saa maadelig brav —
vejer det Guld, som han tager,
op med det Kobber, han gav.

O, denne kloge Herr Bravmand
har ej den rette Forstand.
Hvid Mand og gul Mand og sort Mand
er kun en énøjet Mand.

Nævn mig den bedste iblandt dem —
kalder han ikke for Skam,
naar det blot sker hos en Nabo,
det, som er Ære hos *ham*?

Nogle berømmes for Hjerte.
Nogle berømmes for Kløgt.
Efter blot én Retfærdig
er der forgæves søgt.

Dog kan vi skimte ham, se ham —
Menneskets høje Gud.
Eet er hans Bud over alle.
Arbejde hedder det Bud.

Drag — som var du alene
under det vældige Blaa —
gennem din Muld dit Plovjern.
Men lad din Nabos staa!

Den, der vil arbejde, giver.
Det, som jeg skaber for *mig*
— Korn eller Vers eller Vilje —
skaber jeg ogsaa for *dig*.

Almisse hjælper os ikke.
Skænker vi Skjorten bort —
de, som giver og tager,
kommer dog begge tilkort.

Kærlighed er ikke Naade.
Kærlighed er, at vi vil,
at der skal gælde den samme
Lov for enhver, som er til.

Fra den usynlige Trone
lyder det Kongebud
til dette Babel af Bravmænd,
at vi skal *ligne Gud*.

VITALITET

DEN Negerlivlighed i U. S. A.
og hele denne Tid af Mænd i Løb
er højst forførerisk. — Eet Spørgsmaal kun
til denne Tid —: Hvor faar den Hjerne fra?

*

Jeg tog et Paaskebad i Kattegat —
en kølig Daab i Alnaturens Navn.
Ak, arme Alnatur — ak, fagre Jord:
er ikke Du og *Aand* som Hund og Kat?

*

Napoleon er stadig Klodens Helt.
Banal som han — i blind Vitalitet —
gaar Hoben paa med *dø* og *dræb* — Hurra!
Hør, hvor de skriger —: »*Verden er mit Felt!*«

SAALÆNGE —

SAAALÆNGE Xerxes lever og Attila er nær,

saalænge det er Lykke: bag sin Nabos Grænsepæle
at plante Bajonetter for at herske over Sjæle —

saalænge er det Lykke, med et Greb om sit Gevær,
at vide sig et Nummer i en tusindaarig Hær.

Saalænge der er Sværd, vil *vi* ogsaa bære Sværd.

KORSRIDDER

Vi har ingen Pagt med de Svage.
Vi elsker kun det, der gror.
Vi hader kun Satans Goldhed
paa denne Guds grønne Jord.

BRODER — vi stred mod Barbarer
éngang med viet Sværd
under hin Middelalders
blødende Himmelskær.
Nu er det atter paa Tide,
at Korsmænd stiger til Hest.
Truet er Verdens Helse,
og skændet er Livets Fest.

Satan gaar om som en Løve,
der opæder Markens Lam —
og hendøer Løvebrølet,
saa vaagner Hyæneglam.

Satan gaar om som en Konge,
der stiller sig for sin Dør
og raaber, at *han* er Herren.
Vi kender ham vel fra før.

Hvor er nu de vælige Hingste,
hvor vrinsker de vilde Hors,
som vi har éngang redet
under det hvide Kors?
Truet er Verdens Helse,
og skændet er Livets Fest.
Nu er det paany paa Tide,
at Kristmænd stiger til Hest.

Vældige Ord skal vokse,
og usle er aldrig sagt.
Ordet »Stik Sværdet i Balgen!«
stod kun en Nat ved Magt.
Den, der skal dø, tør ikke
kæmpe paa nogen Vis.
Men *vi* vil erobre Jorden
som Forstad til Paradis!

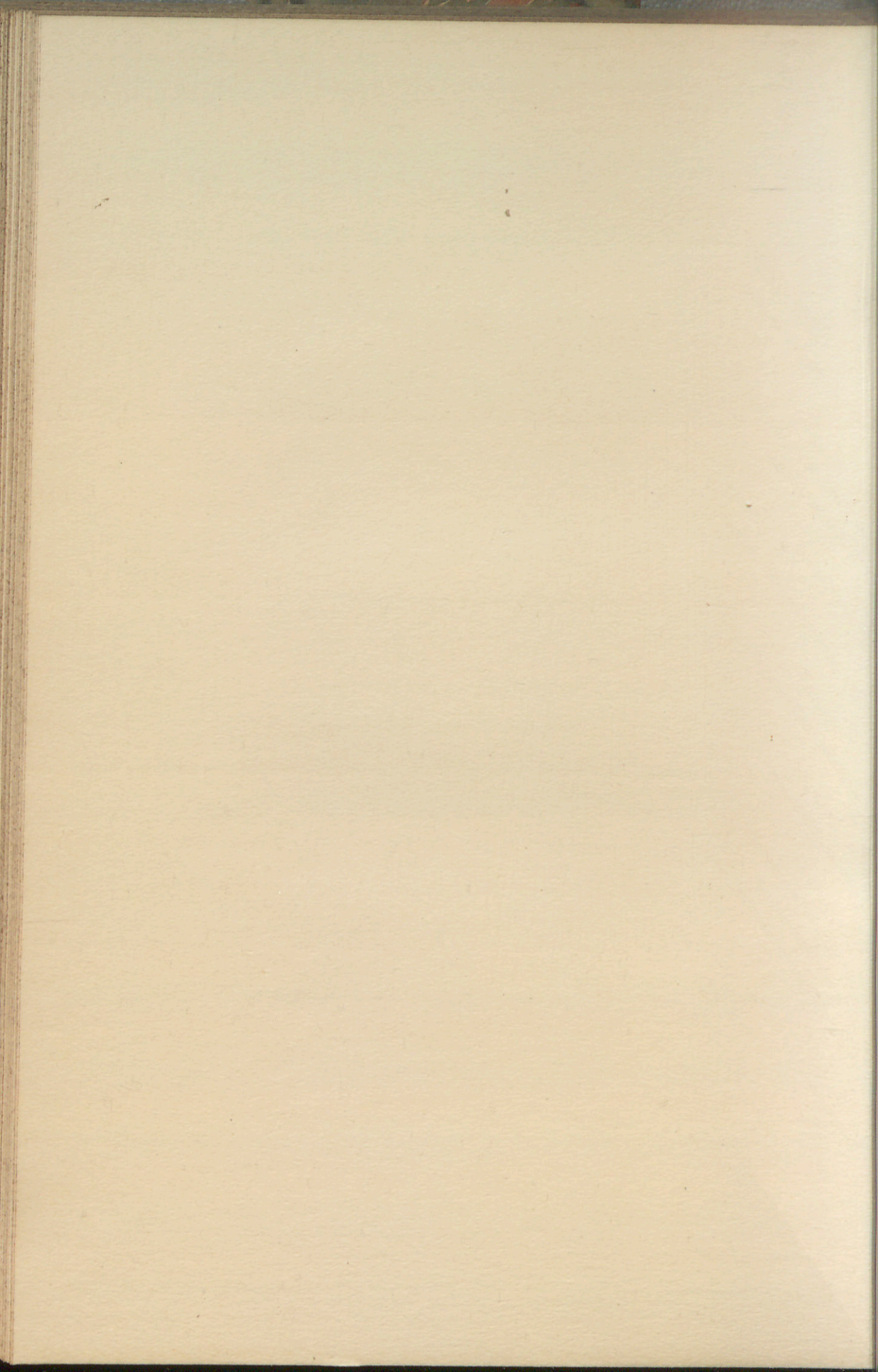
PALLAS ATHENE

P^{ARTHENON}, Aandens Tempel,
været og hæret og knust,
ligger endnu deroppe,
vaagent og vindombrust!

Væbnet med Skjold og Lanse,
højt i det høje Blaa,
vældige Pallas Athene,
ser vi Dig stadig staa!

Giv os Din stridbare Styrke!
Giv os i Op og i Ned
over alt andet at vidne
om Din Udødelighed!

IV

DE TRE AKACIER

(Udenfor Thorvaldsens Musæum)

Første Akacie:

JEG drømte inat, at jeg stod ved en Flod
og blomstrede blaanende . . .

Anden Akacie:

Tværtimod —
jeg drømte inat, det var Høst, hvor jeg stod.

Tredie Akacie:

Jeg drømte, at Øksen var lagt ved min Rod.

Første Akacie:

Saa onde Drømme — betyder de Ondt?

Anden Akacie:

Her har vi staaet og set os rundt,
følt, at alt det var saare godt,
for her var Templer og Himmelblaat . . .

Tredie Akacie:

Sten, Vand, Luft — det er underskønt,
naar blot der anes et Skær af Grønt;
i dette Rige af Luft og Sten
er Grenen sælsomt og pragtfuldt Gren.

Første Akacie:

Imod en ældet og ædel Mur
er *vi* en frodig og frisk Natur,
vi staar og gror ved den stille Strøm
og er i Nord en arkadisk Drøm.

Anden Akacie:

Paa éngang vredne og klassisk slanke
er *vi* den evige Skønheds Ranke . . .

Tredie Akacie:

Men Økserne hugged inat min Rod,
jeg drømte inat, at man tapped vort Blod —
for Mennesket skænder i Krig og i Fred,
én flænses med Vellyst i Kød og i Ved,
én vover sig ikke sin Næste for nær,
men myrder kun Trær . . .

Til
REDAKTØR CHR. GULMANN

3 Marts 1919

MELLEM Drømmens hvide Sky
og den altfor travle By,
over Larm af tusind Hjul
svæver nu og da en Fugl —
dér er Maagen, hvid og graa,
som en Hilsen fra det Blaa,
den har hjemme midt i Vrimlen,
den har hjemme højt i Himlen.

Tidlig i de unge Aar
stod Du, som idag Du staar:
plantet midt i Døgnets Dont,
med en aaben Horisont;

sund og kræsen, øm og klog,
kælede Du for dit Sprog,
Du har hørt paa stille Stier
Digterhjertets Melodier.

Elsker af de skønne Ting,
Midtpunkt i en Tryllering:
Bøgers Verden, Haveflor,
Mildheds Fred, hvor Styrken gror —
er end Dagen Støj og Strid,
falmer Aar og farer Tid,
Du kan smile i din Viden
om de Ting, der trodser Tiden.

Men er Drømmens Himmel høj —
skøn er ogsaa Dagens Støj,
det er godt at være til
som et lyst »jeg skal«, »jeg vil«.
Forrest i den travle Flok
løfted Du din Cederstok,
i et broget-stort Orkester
er Du Førstemand og Mester!

ANDERS ØSTERLING
MEDLEM AF DET SVENSKA AKADEMI

B LANDT de *udødelige* »Atten« hilser
jeg Dig — Ven, Broder, Skaaning!
Spænd din Bro
imellem os og Sverrig — nu som fordum.
Og hil den Uro bag din skønne Ro!

Til
FRU BLICHER-HANSEN
AF VÆLDEGAARD

E^T Tog af Somre — én for én —
er draget bort.
De hilste stort med Bøgegren,
hver rakte Dig en Ædelsten:
»Som Souvenir og Pant fra En,
der drager bort!«
Hvor langt et Tog, med Klang af Horn!
Og dog — i Glans af Hav og Korn —
hvor kort!

Tegn Livet op, med mørkt og lyst,
med ondt og godt.
Vi har at kæmpe mangel Dyst —

men i Dit Hjerte lo det tyst;
thi dér var uformørket lyst

i ondt og godt.

Hvor rankt Dit Sind, hvor frodig-skønt —
en Blomst i Væld af gyldent Grønt
og Blaåt!

Der glimrer sødt paa Rosengren

i Høstens Stund

en Draabe Dug, en klar og ren,
der glimrer som de Vises Sten —
nu strækkes mod Dig Somrens Gren

i Høstens Stund!

Lad Blomsterblades sagte Drys
da kysse nu med Livets Kys

Din Mund!

HANS CHRISTIAN ØRSTED

I en ny Tids Dagning
drømte han sin Drøm:
at magnetisk Dragning,
at elektrisk Strøm —
at de tusind Kræfter
dybt i Muld og Sten,
naar vi søger efter,
inderst er kun En.

Store Tings Begynder
i et lille Land,
Forsker og Forkynder,
var hin danske Mand.

Bagved alle Gaader
i Natur og Aand
saa hans Øje, raader
samme Herskerhaand.

Navn blandt Verdens Navne,
Danmarks Kød og Blod!
Vide skal vi favne!
Dybt skal vi slaa Rod!
Du har vist Eksemplet —
lært os: *Aand, Natur*.
Du har skuet Templet
uden Tag og Mur.

JUBILÆUM

I

VÆR velkommen fra Købstad og Land,
vær velkommen hver god Københavner —
før vi drikker for dem, som vi savner,
vil vi hilse hver gammelkendt Mand.
Der er Ting, vi maa tænke paa tit,
hvorom *ikke* i Aften vi taler —
det er *Mindernes Fe*, som befaler,
at vi samles i Kjole og Hvidt.

O Studenter fra Tooghalvfems!
Se, nu sidder vi her med hverandre.
Det har moret en Fe at forandre
os et Gran siden Tooghalvfems.
Med sin gavmilde, graadige Haand
har Fru *Tid* klappet Tykke og Tynde —

har vi tabt i ungdommelig Ynde,
maa vi tro, vi har vundet i Aand.

Vi har vundet i Myndighed, Magt.
Vi kan prale med Titler med mere.
Men alt det, som kan Folk imponere,
er i Aften kun Similipragt.
O, hvor *var* det dog fornemt at staa
dér ved Foden af Samfundets Stige —
vi var Herrer i Ungdommens Rige,
hvor hver »Rus« staar med Rødt i »den Blaa«.

II

Vi var Studenter smaa med Huer hvide,
med ingen Lektier, men med mandig Shag,
vi var Studenter smaa med Øjne blide
og med et Hjerte, som vi glad gav væk.

I Byens Gader gik vi om, som gik vi
mod skønne Ting med evig Fortovsret.
Mens Blodet sang, fandt underfuld Musik vi
i Livets gamle slidte Hakkebrædt.

Det yngste Kuld var *vi*, den nye Grøde,
forelsket ømt i alt, som alt var vort . . .
Hvor lo os By og Land og Hav imøde
hint Honningaar, der længst er svundet bort!

III

Saa meget ugjort kalder,
vort Sind er friskt og spændt —
hvem taler om sin *Alder*,
som var hans *Saga* endt?
O kom, og I skal finde,
at Før og Nu er Dus —
at i os inderst inde
er stadig gemt en »Rus«.

Den stille, stærke Viden
om Ting, som ej forgik,
er Sejren over Tiden,
en Hjertets Marschmusik.
Med Guldklang toner Strengen
i Livets dybe Spil,
saalænge inderst *Drengen*
trods alt endnu er til.

Hvor højt vor Drøm skal flyve?
Hvor vidt og langt vi naar?
Vel mødt om femogtyve
vel brugte Manddomsaar!
Vel mødt igen i Salen,
naar mere graa end nu
vi hilser med Pokalen:
Skaal Du og Du og Du!

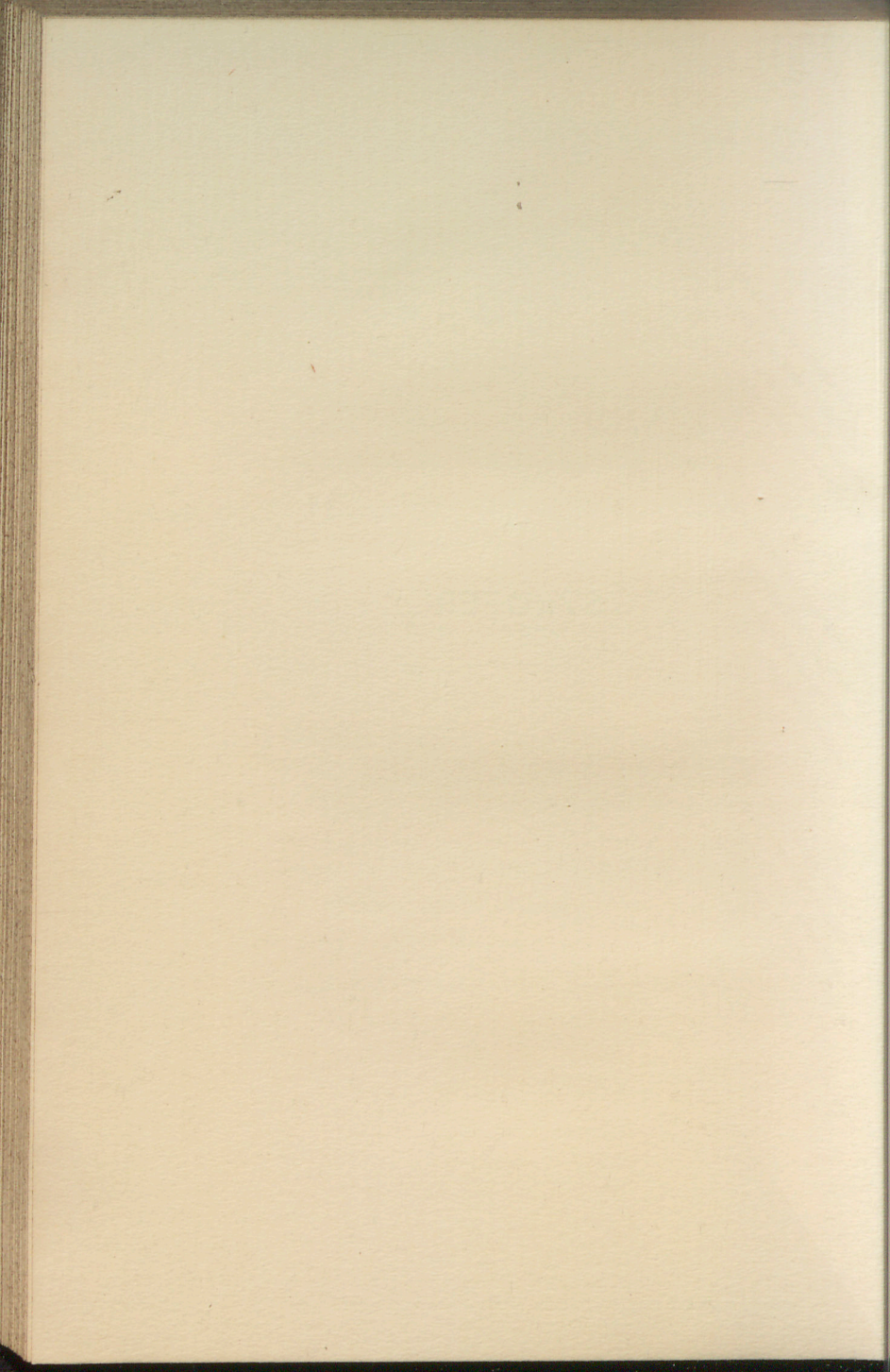
NORDEN

M^{IN} Sjæl har vendt sig mod Norden —
dens ufattelige Rigdom,
dens umaalte Dybder.

Som suget af en Magnet
flyver min Sjæl
mod Island, Irland, Finland
og videre lige
til den magnetiske Nordpol.

Med mine Ben plantet i Danmark,
med Ryggen til Tyskland
— min Aands Dødsrige —
synger jeg en lang Sang,
en vild Sang
i mit Hjerte
til Nordens gnistrende Mørkesjæl . . .

V
STROFER

AARHUNDREDER itræk har Vinden blæst
fra Syd. I Sydens Bog har Norden læst.
Det er paa Tide, at den Vind slaar om:
blæs, Boreas — ned til Berlin og Rom.

*

Hvis Tanker, skabt af den teutonske Skov,
kan slutte Pagt med Danmarks Sejl og Plov,
er de for os. Forøvrigt, hils og sig:
at vi *kan selv* — fra Lyngby til Lemvig.

*

Bag Fyrres Hegn en Fisker ved sit Garn.
Omkring ham store Sten, en Hund, et Barn.
»Det blæser godt.« — »Men her er dejligt Læ.«
Saa snakked vi om Fisk og Folk og Fæ.

At fiske Mennesker, at fiske Fisk —
hvad er vel fornemst? Han, hvis Sjæl er frisk,
er fornemst Mand og bringer tifold fler
til Gud end aand- og sjælfuld Povl og Per.

*

Jeg faldt i Staver i min Lænestol.
Paa Gulvet stod en simpel Firkant Sol.
I dette Dyb, hvori jeg stirred ned,
forsvandt al Verdens Ha-Dybsindighed.

*

Et Østens Vers har talt det Trøstens Ord:
»Græd ikke, Barn — om lidt saa er vi Jord.«
En bedsk, men hurtig tømt Kop Medicin —
o Gud, *det* kalder de Dit Hav af Vin.

*

Om Sjælen ved jeg kun: den brød sig Vej
i Urtids Mørke — jeg er ikke jeg,
født ikke af min Mor, men sprunget frem
paa Ask og *Emblas* Kyst af Morgnens Em.

I fattig Hjemvé efter Kvindens Skød,
vor første Vugge, bad vi i vor Nød:
O Kvinde Navnløs, Søster, lad os bo
det hvide Sted, hvor Sjælen fanger Ro.

*

Jeg spurgte tit mig selv: Hvad vil vi her,
vi, som har Frihed over alting kær?
Vort halve Liv — trefjerdedel — er Tvang.
Jeg svared da —: Eenfjerdedel er Sang.

*

Saa syng, min Sjæl, saa syng, vær Sang og syng,
som Lærken synger over Pors og Lyng,
som Nattergalen synger fra sin Busk
i Juninats iskolde Regn og Rusk.

*

En Afgud er hver Gud, der stilles op
i Lundens Skygge og paa Bjergets Top,
og Kvinder er vi, naar vi bøjer Knæ
for »Magt« og »Ret« og alt det Jern og Træ.

Mit tomme Blækhus og en rusten Pen
har kunnet vidne mangel Gang for den,
der tror, at Digteren et Døgn itræk
kan ikke leve uden Pen og Blæk.

*

Fornægteren, kaldt Satan, gaar omkring
og gør de kendte, dumme Bukkespring
og er saa grim og latterlig og led,
at han beviser klart Guds Herlighed.

*

Som Enen smidigt bøjer sig og staar
i Hedens Blæst og gror fra Aar til Aar
og har kun ét: sin sejge, blinde Tro,
har vi kun ét — at bøje os og gro.

*

Jeg varmer mig ved dette Arnebaal:
det gamle, gode, danske Bondemaal.
Jeg lutrer mig ved denne Alterbrand:
hvad Nordens Saga ved om Mø og Mand.

En Strand, hvor Blæsten sjældent sover ind,
en Klit — et Hus i Sol og Maaneskin.
Smaa gule Blomster — *Høstborst* — rundt omkring.
Alverden her. Alt andet ingenting.

*

Ved fyldte Borde drak jeg høfligt Glas
med Øst og Vest — paahørte Vis og Vas
om Stater, Folk — som galdt det Statistik
og ikke *det*: at Verden er Musik.

*

Nationer mod Nationer — Stand mod Stand.
Vi ædes op af denne øde Brand.
Selv *Bismarck* fabler — midt i Blod og Jern —
om Himmelkysten — sval og blaa og fjern.

*

Vis mig dit Ansigt, Dansker — lad mig se,
at du er én — og ikke to og tre —
og ikke kun en halv, en kvart — men én,
der vejer til som Guld og Kampesten.

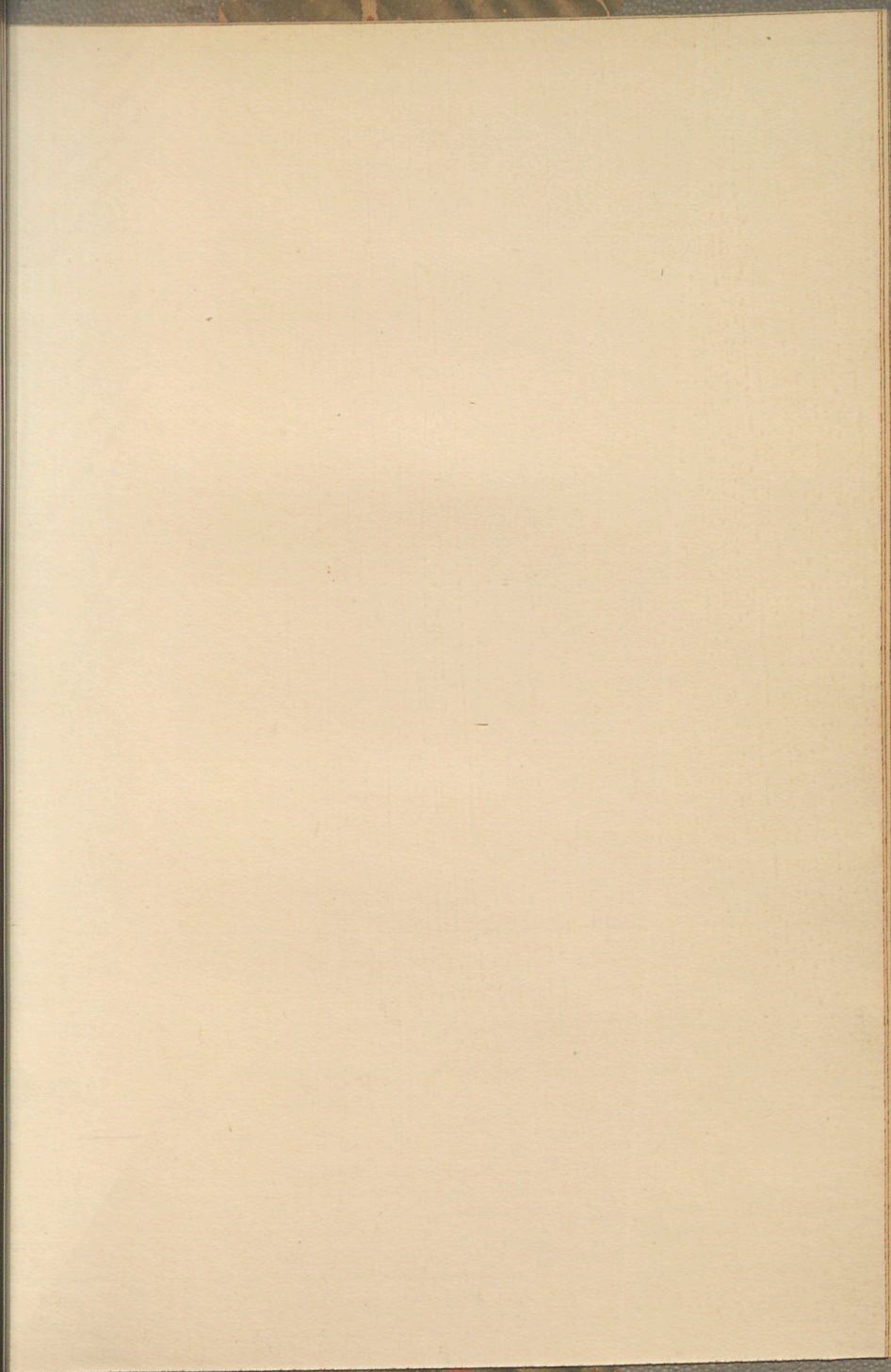
Den, der fornægter Cæsar, er et Fæ.
Staa ret for Flaget. Men bøj ikke Knæ.
Bøj aldrig Knæ. Men kast dig, kast dig ned
for Ham, om hvem vi intet tror men *véd*.

*

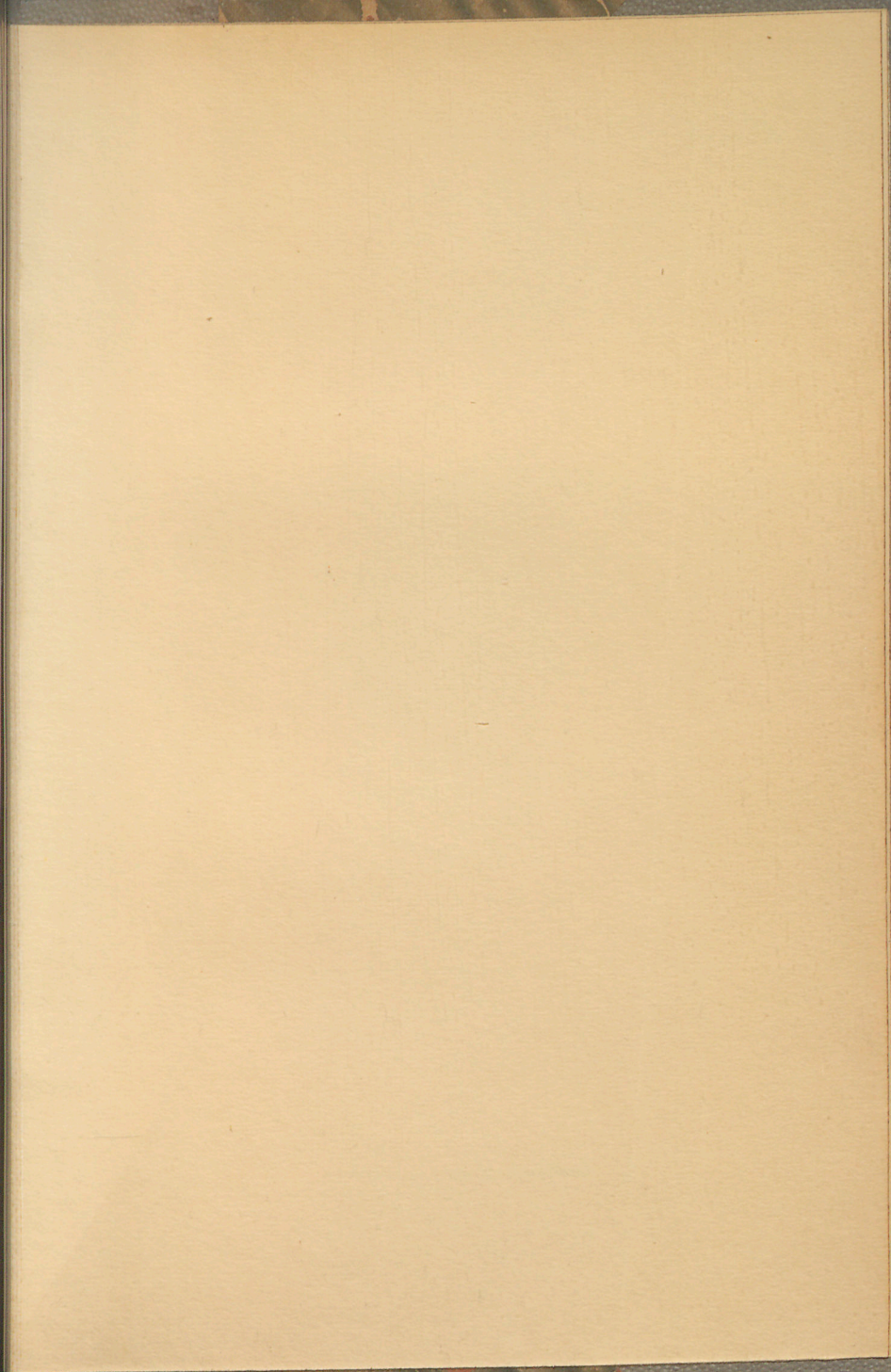
Se, jeg velsigner — Dig og Græs og Sol,
velsigner Gulv og Dør og Bord og Stol,
velsigner alt, som er i denne Stund,
alt det velsigner jeg med Haand og Mund.

*

Vor Fader *Fortid* har vi tit for kær
og glemmer én, som staar os mere nær:
vor lille Søn — Søn *Fremtid* — som skal gaa
engang med Bud fra os mod Blaaers Blaa.

KJØBENHAVN - GRÆBES BOGTRYKKERI.

KØBENHAVN - GRÆBES BOGTRYKKERI

